

nega kippus teise peäle, sõimas, haukus, wandus keik kurratid kofko, ja sest et teine ei muud sanno wasto lausund kui et ütles: Käsfi pufas tõi punaes — kargas ta kofhe äkkilisse wihhaga ta karmust kiini, ja peksis tedda kurraste. Ei teine, kes temmast hopis wannem olli, saand wastopäina, waid läks moisa kaebama, ja Tõnnole anti temma tiggedusse pärrast hirno. Selle läbbi läks ta südda nüüd weel wihhasemaks omma naabre peäle, ja ei mõtlen dõd ja päwa, muud kui teisele agga kahjo teha. Teine kaännatas kü, olli kü pitkameteline ja ei maksand kurraga kätte, agga ei Tõnno sest läinud lahsemaks. Sellesamma wihhakandimis- ja wihhapiddamisse läbbi ei wiitsind temma õiget tööd teha, ja kui ta nüüd näggi, et teisei ustarwa tö ja murre läbbi
keik

keik hästi lorda läks, siis tal olli kadde meel, ja se kaddedus süttis! temma tullist wihha weel ennam põllema. Ka temma naene ja lapsed kartsid ja wärrisfid temma äkkilisse mele pärrast, ja kui ta wihhaseks sai, hoidis iagauks ennast kõrwale. Menda ta üksford tullise wihhaga tahtis ilma asjata lapsese hirno anda, rummal laps katus ussinaste eest ärrapõggeneda, ja hirno pärrast, äkkiste joostes, ei ta pännud kaewo tähhele, ja kukkus sisse. Se olli weel õnnelik, et se kaew ei olnud süggaw ja et kuima aiaga temma wet ei piddand: muido se laps kü olleks otsa saanud. Waewaga mõtsid tedda wälja, ja hing olli weel sees ja liikmed terred, et kü selle äppardusse läbbi esiteks kofmetand ja keleto olli. Menda olleks Tõnno pea omma lapse mõrtsukaks wihha läbbi
sa